

30Si270 2019

Okresnímu soudu v České Lípě
ID datové schránky: 9ddabq5

V [redacted] dne 16. listopadu 2019
[redacted]

Žadatel:

[redacted]

Věc: Žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím č. 106/1999 Sb

V souvislosti s plněním vědeckých úkolů v oblasti justice si Vás dovoluji požádat o zaslání anonymizovaných usnesení o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, která byla učiněna v období mezi 5. a 16. listopadem 2018 (podstatné je datum rozhodnutí) a která nebyla vyhotovená jako zjednodušená usnesení (nebylo tedy postupováno podle § 136 odst. 3 trestního řádu a naopak tedy všechna žádaná usnesení obsahují odůvodnění).

Jestliže byla proti některým z těchto rozhodnutí podána stížnost, dovoluji si Vás požádat také o zaslání anonymizovaných usnesení stížnostního soudu, kterými bylo rozhodnuto o této stížnosti.

Jsem si vědom toho, že tato žádost Vás zatěžuje, nicméně získání těchto rozhodnutí je podstatné pro lepší prozkoumání činnosti justice. V minulosti získané rozsudky jsme již analyzovali z hlediska odůvodňování trestů a výsledky této analýzy vyjdou v časopise Státní zastupitelství v čísle 6/2019. Nezískáváme tato rozhodnutí z rozmaru či pro využití v konkrétních případech, ale pro obdržení reprezentativního vzorku rozhodnutí, na základě kterého můžeme činit spolehlivější výroky o současném stavu. Pokud byste došli k závěru, že požadovaný rozsah anonymizace je příliš rozsáhlý, tak Vás prosím o zaslání výše úhrady, kterou budete požadovat za uhrazení nákladů spojených s anonymizací žádaných rozsudků.

S pozdravem

[redacted]
[redacted]
[redacted]

[redacted]

Záznam o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu: Okresní soud v České Lípě

dle vyhlášky 259/2012 Sb.

Pořadové číslo zprávy: 50382 / 2019 Ev. číslo: f85fa84d-739f-44dc-9f3d-0d1250fd9456
 Druh podání: Datová zpráva z ISDS ID zprávy: 728797978
 Věc: [REDACTED]

Odesílatel:

ID schránky: [REDACTED] Typ datové schránky: [REDACTED]
 Osoba: [REDACTED] Adresa: [REDACTED]

Dodáno do DS dne: 22.11.2019 12:57:54 **Odesláno do DS dne:** 22.11.2019 12:57:53

Č.j. příjemce: Č.j. odesílatele:
 Sp.zn. příjemce: Sp.zn. odesílatele:
 Lhůta končí: K rukám: Ne
 Číslo zákona: Paragraf v zákoně: Odstavec paragrafu: Písmeno v paragrafu:

Ověření obálky:

Podpis je platný

Podepsal: Informační systém datových schránek - produkční prostředí Vystavil: PostSignum Qualified CA 2

Sériové číslo certifikátu: 3f367d Platnost: 19.12.2018 - 08.01.2020

Antivirový test: Proběhl v systému ISDS Obsah podání: OK

Elektronický podpis: Platný Časové razítko: Platné (připojeno 22.11.2019 12:57:53)

Certifikát: Ověřeno na základě CRL z 22.11.2019 11:21:19

Datum a čas autom. ověření: 22.11.2019 13:01:21

Počet podaných příloh: 1

Číslo přílohy	Výsledek	Název příl. CRL	Identifikace podepisující osoby	Identifikace vystavitele certifikátu	T	U	K	P	R	A	C	V
1		Ceská Lípa zadost pp.docx										
	Podpis není připojen (žádný podpis).				A	N	N					

Čas ověření příloh: 22.11.2019 13:01:21 Ověření příloh: ověřováno automaticky

Vysvětlení stavů při ověření příloh (vztaheno vždy k datu a času dodání):

Stav "?" znamená, že systém tuto operaci ještě neprovedl, ale provedena bude
 Stav "-" znamená, že systém tuto operaci neprovádí
 Stav "!" znamená, že systém tuto operaci nemůže provést
 Stav "*" znamená, že bylo ověřeno proti CRL z uvedeného data.

T	Technické parametry ¹ :	A=splňuje	N=nesplňuje
U	Uznávaný elektronický podpis / značka:	A=připojen	N=nepřipojen
K	Kvalifikované časové razítko:	A=připojeno	N=nepřipojeno
P	Uznáv. el. podpis kvalif. certifikát (platnost):	A=platný	N=neplatný
R	Kvalifikované časové razítko (platnost):	A=platné	N=neplatné
A	Akreditovaný poskytovatel certifik. služeb ² :	A=ano	N=ne
C	Kvalifikované časové razítko:	A=platné	N=neplatné
V	Vytvořeno před zneplatněním certifikátu:	A=ano	N=ne

¹ Technické parametry - velikost, formát, škodlivý kód.

² Stav "Z"(Zahraniční) = certifikát není od české certifikační autority

Kontrola podpisů a razítek byla provedena na základě CRL seznamů platných k datu a času ověření datové zprávy.

USNESENÍ

Okresní soud v České Lípě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Vencla a přísedících Bc. Sylvie Müllerové a PaedDr. Emila Hurčíka ve veřejném zasedání konaném dne 9. listopadu 2018 v trestní věci odsouzeného ██████████ narozeného ██████████ t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Stráž pod Ralskem, o žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění,

takto:

Podle § 88 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku se **žádost** odsouzeného ██████████ narozeného ██████████ o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v trvání 7 let, jenž mu byl uložen rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2013, č.j. 3 T 5/2013-1186 pro zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, **zamítá.**

Odůvodnění:

1. Okresní soud v České Lípě konal dnešního dne veřejné zasedání k žádosti odsouzeného ██████████ o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. V rámci veřejného zasedání soud jako listinné důkazy přečetl žádost odsouzeného doplněnou přísliby zaměstnání a bydlení, dále rozsudková data, hodnocení z výkonu trestu a aktuální opis rejstříku trestů, a také rozhodnutí Krajského soudu v Plzni, sp.zn. 3 T 5/2013. Soud měl rovněž k dispozici trestní spisy Okresního soudu v České Lípě, sp.zn. 2 PP 458/2017, sp.zn. 2 PP 41/2018 a sp.zn. 2 PP 247/2018. Z listinných důkazů plyne, že odsouzený ██████████ stručně požádal o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. K žádosti připojil vyjádření ██████████ ██████████ že má zajištěno zaměstnání v oboru malíř a lakýrník a vyjádření své ██████████ která deklaruje, že ██████████ zajistí bydlení na adrese ██████████ - ██████████ Podle rozsudkových dat odsouzený ██████████ vykonává ve Věznici Stráž pod Ralskem nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 7 let, který mu byl uložen rozhodnutím Krajského soudu v Plzni. Odsouzený je ve věznici od 8. 8. 2012 a výstup z výkonu trestu má 8. 8. 2019. K datu veřejného zasedání proto vykonal více, jak polovinu z uloženého trestu odnětí svobody. V hodnocení věznice k odsouzenému uvádí, že ██████████ byl zadržen policií v Plzni dne 8. 8. 2012 a následně byl dodán do výkonu vazby tamtéž. Z vazby byl odsouzený převeden do výkonu trestu dne 19. 6. 2013. Trest odsouzený vykonával ve věznici v Plzni a v Příbrami. V průběhu výkonu trestu odsouzený úspěšně absolvoval studium na školském vzdělávacím středisku v oboru „Strojní práce“. Do Stráže pod Ralskem byl odsouzený přemístěn dne 1. 9. 2016. Odsouzenému byl stanoven program standardního zacházení. I v této věznici byl zařazen do školského vzdělávacího střediska, kde úspěšně prošel učebním oborem „Obráběč kovů“. Odsouzený byl také zařazen do vzdělávacích aktivit „Botanika“ a „Výpočetní technika“. Celkově je odsouzený ██████████ hodnocen jako bezproblémový, který si plní své povinnosti na požadované úrovni, má slušné chování. Odsouzený po celou dobu výkonu trestu získal 15 odměn, nevykazuje žádný kázeňský trest. Odměny odsouzený získal v časovém rozmezí od 5. 2. 2014 do 10. 8. 2018, vždy ve formě pochval. Odměny mu byly ukládány za studijní výsledky, úklidové práce a plnění programu zacházení. Věznice také uvádí, že odsouzený ██████████ je od 7. 3. 2017 zařazen do I. přístupné skupiny vnitřní diferenciací. Podle sdělení věznice by odsouzený po výstupu z výkonu trestu měl pracovat u ██████████ a bydlet u své ██████████ Závěrem věznice konstatuje, že riziko, které odsouzený představuje pro společnost, je dáno především

charakterem jeho trestné činnosti. Jednání a chování odsouzeného ve výkonu trestu nasvědčuje snaze přehodnotit dosavadní nezodpovědný způsob života, neboť si vytvořil podmínky pro přerážení do nejpříznivější prostupné skupiny vnitřní diferenciaci. Věznicí také zmiňuje, že odsouzený ■■■■■ ■■■■■ žádá o podmíněné propuštění opakovaně, přičemž všechny jeho předchozí žádosti byly zamítnuty rozhodnutími Okresního soudu v Plzni a Okresního soudu v České Lípě. V této souvislosti měl soud připojeny výše zmíněné tři trestní spisy Okresního soudu v České Lípě. Z těchto spisů vyplývá, že naposledy pravomocně byla předchozí žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody zamítnuta usnesením Okresního soudu v České Lípě ze dne 23. 3. 2018, č.j. 2 PP 41/2018-17. V rejstříku trestů má odsouzený ■■■■■ ■■■■■ celkem 9 záznamů, které počínají v roce 2003. Z rejstříku trestů je evidentní, že odsouzený byl opakovaně soudně trestán. Již první záznam svědčí o tom, že byl trestán pro trestný čin loupeže podle tehdy platného trestního zákoníku. Na odsouzeného bylo působeno různými druhy trestu, včetně opakovaných nepodmíněných trestů odnětí svobody, neboť odsouzený vykonal tresty odnětí svobody ve věznici s dozorem dne 22. 1. 2008, respektive 22. 4. 2008, což plyne ze záznamu v rejstříku trestů pod body 4 a 5. I po výkonu těchto nepodmíněných trestů odnětí svobody byl odsouzený znovu několikrát soudně trestán. Bylo na něho nejprve opětovně působeno výchovnými, či alternativními tresty. Nyní vykonávanému trestu odpovídá poslední záznam v rejstříku trestů. Z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2013, č.j. 3 T 5/2013-1186 plyne, že odsouzený ■■■■■ ■■■■■ byl uznán vinným zvláště závažným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, který spáchal ve spolupachatelství a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 7 let se zařazením do věznic s ostrahou. Dále bylo také rozhodnuto o povinnosti k náhradě škody. Trestné činnosti se odsouzený dopustil společným jednáním dne 12. 6. 2012.

2. Soud ve věci vyslechl odsouzeného ■■■■■ ■■■■■ který uvedl, že je připraven po propuštění vykročit do života správnou nohou a vést poctivý život. Odsouzený také vypověděl, že nadále má na svobodě zajištěno bydlení u své ■■■■■ a práci u ■■■■■ Pokud jde o náhradu škody, zatím nic nezaplátil. Nebyl v průběhu výkonu trestu pracovně zařazen, pouze prošel několika školicími zařízeními. Nemá žádné informace o spoluodsouzeném ■■■■■ a proto neví, zda tento odsouzený zaplatil něco na náhradu škody, či nikoli. Z výpovědi vychovatele bylo soudem zjištěno, že v hodnocení odsouzeného ■■■■■ ■■■■■ nedošlo k žádným změnám. Odsouzený nebyl nově kázeňsky odměněn ani potrestán. K datu veřejného zasedání navštěvuje školské vzdělávací středisko v kurzu „Výpočetní technika“, který má být ukončen v lednu 2019. Odsouzený celkově vykazuje 15 odměn, nemá žádný trest a je hodnocen jako bezproblémový. Není pracovně zařazen právě proto, že je umístěn na školském vzdělávacím středisku.
3. Podle § 88 odst. 1 trestního zákoníku po výkonu poloviny uloženého nebo podle rozhodnutí prezidenta České republiky zmírněného trestu odnětí svobody může soud odsouzeného podmíněně propustit na svobodu, jestliže odsouzený po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život, nebo soud přijme záruku za dovršení nápravy odsouzeného.
4. Po provedeném dokazování a po jeho zhodnocení dospěl Okresní soud v České Lípě k jednoznačnému a bezpečnému závěru, že ani další žádosti odsouzeného ■■■■■ ■■■■■ o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody vyhovět nelze, neboť odsouzený nadále nesplňuje všechny zákonné požadavky na takovéto rozhodnutí soudu. K datu veřejného zasedání odsouzený vykonal více, jak polovinu z uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody a od posledního pravomocného negativního rozhodnutí o předchozí žádosti odsouzeného již uplynula příslušná zákonná lhůta. Pokud jde o podmínku polepšení, stanovenou trestním zákoníkem, zde má soud za to, že i ta je odsouzeným splněna. Odsouzený ■■■■■ ■■■■■ je ve výkonu trestu odnětí svobody poměrně dlouhou dobu a za celou dobu výkonu trestu odnětí svobody vykazuje

Shodu s prvopisem potvrzuje Simona Škvorová.

pouze kázeňské odměny. Odsouzený dosud nebyl kázeňsky trestán, je celkově hodnocen jako zcela bezproblémový, který si plní své povinnosti na velmi dobré úrovni. Soud má za to, že jde o dlouhodobý trend, který není jen znakem pouhého přizpůsobení se dlouhému výkonu trestu odnětí svobody. Odsouzený proto vykazuje určité potřebné znaky polepšení tak, jak má na mysli příslušné ustanovení trestního zákoníku. Na druhou stranu však soud také kategoricky dospěl k závěru, že odsouzený ■■■■■ nesplňuje další, neméně důležitou zákonnou podmínku, tedy tu, že by od něho v případě podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody mělo být očekáváno vedení řádného života. V tomto směru soud nemůže přehlédnout zcela zásadní fakt, že odsouzený ■■■■■ se dosud v průběhu svého dospělého života vyprofiloval jako recidivující pachatel zejména majetkové, ale i násilné trestné činnosti. Z rejstříku trestů je patrné, že již první záznam svědčí o tom, že odsouzený byl potrestán za trestný čin loupeže a nyní vykonávaný trest byl odsouzenému uložen také za zvláště závažný zločin loupeže. Navíc je evidentní, že na odsouzeného byla různými stupni soudů snaha působit zejména výchovnými, či alternativními tresty. Odsouzený se několikrát osvědčil ve zkušebních dobách podmíněného odsouzení, vykonal trest obecně prospěšných prací, zaplatil i peněžitý trest, na druhou stranu ale opakovaně pobyl i v přímém výkonu krátkodobých nepodmíněných trestů odnětí svobody, které vykonával do poloviny roku 2008. I po výkonu těchto dvou nepodmíněných trestů odnětí svobody byla snaha na odsouzeného znovu působit výchovně, či alternativně, ale tyto snahy zjevně nevedly k žádné nápravě, neboť trestná činnost odsouzeného vygradovala nyní posuzovaným trestným činem, který odsouzený spáchal dne 12. 6. 2012. Dle názoru okresního soudu je tedy zřejmé, že na odsouzeného ■■■■■ je třeba i nadále působit trestem odnětí svobody, přímo vykonávaným ve věznici, neboť jeho podmíněné propuštění na svobodu by pro společnost znamenalo zvýšené riziko recidivujícího jednání. To vše soud činí při vědomí toho, že odsouzený má na svobodě zajištěno bydlení u své ■■■■■ i zaměstnání u ■■■■■. V rámci rozhodování o žádosti odsouzeného soud musel negativně přihlídnout také k faktu, že odsouzený po celou dobu dosavadního výkonu trestu odnětí svobody sám nečinil zjevně nic pro to, aby alespoň z části nahradil škodu, kterou svojí trestnou činností způsobil.

5. S ohledem na vše shora uvedené byla proto žádost odsouzeného ■■■■■ o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody zamítnuta tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je možno **do tří dnů** ode dne jeho oznámení podat k Okresnímu soudu v České Lípě stížnost, o níž by pak rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci.

Česká Lípa 9. listopadu 2018

Mgr. Milan Vencl v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Simona Škvorová.

USNESENÍ

Okresní soud v České Lípě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Vencla a přísedících Bc. Sylvie Müllerové a PaedDr. Emila Hurčíka ve veřejném zasedání konaném dne 9. listopadu 2018 v trestní věci odsouzeného ■■■■■ ■■■■■ **narozeného** ■■■■■ t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Stráž pod Ralskem, o žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění,

takto:

Podle § 88 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku se **žádost** odsouzeného ■■■■■ ■■■■■ **narozeného** ■■■■■ o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v trvání 87 dnů, jenž mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 2. 1. 2013, č.j. 2 T 310/2012-69 ve spojení s usnesením Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 20. 7. 2015, č.j. 2 T 310/2012-124, a dále ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 10. 2015, č.j. 7 To 384/2015-133 pro přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 trestního zákoníku; v trvání 2 let, jenž mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 21. 1. 2014, č.j. 6 T 178/2010-243 ve spojení s usnesením Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 4. 8. 2015, č.j. 6 T 178/2010-283 pro trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákona a další sbíhající se trestný čin; v trvání 10 měsíců, jenž mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 4. 5. 2016, č.j. 3 T 136/2015-64 pro přečiny nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku; v trvání 300 dnů, jenž mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 7. 1. 2015, č.j. 3 T 230/2014-83 ve spojení s usnesením Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 3. 8. 2016, č.j. 3 T 230/2014-144 pro pokus přečinu krádeže podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, § 205 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, **zamítá.**

Odůvodnění:

1. Okresní soud v České Lípě konal dnešního dne veřejné zasedání k žádosti odsouzeného ■■■■■ ■■■■■ o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. V rámci veřejného zasedání soud jako listinné důkazy přečetl rozsáhlou žádost odsouzeného sepsanou zvoleným obhájcem a doplněnou listinami, včetně písemného slibu ■■■■■ odsouzeného. Dále měl soud k dispozici rozsudková data, hodnocení z výkonu trestu, aktuální opis rejstříku trestů a příslušná rozhodnutí Okresního soudu v Litoměřicích, sp.zn. 2 T 310/2012, sp.zn. 6 T 178/2010, sp.zn. 3 T 136/2015 a sp.zn. 3 T 230/2014. Soud měl rovněž připojeny trestní spisy Okresního soudu v České Lípě, sp.zn. 2 PP 73/2018 týkající se přímo odsouzeného ■■■■■ ■■■■■ a dále, s ohledem na listiny doručené a podepsané ■■■■■ ■■■■■ také trestní spisy Okresního soudu v České Lípě týkající se této osoby vedené pod sp.zn. 2 PP 247/2017 a sp.zn. 2 PP 320/2017. Z listinných důkazů plyne, že odsouzený ■■■■■ ■■■■■ v obsáhle koncipované žádosti rekapituluje, jaké tresty aktuálně ve Věznici Stráž pod Ralskem vykonává. Zdůrazňuje, že ze všech uložených trestů již vykonal více jak 32 měsíců, což tvoří 2/3 trestu. Domnívá se, že splňuje veškeré podmínky k tomu, aby mohl být propuštěn na svobodu. Uvádí, že po propuštění je připraven se živit jen poctivou prací, má zajištěnu práci i bydlení od ■■■■■ ■■■■■ na adrese ■■■■■ ■■■■■ případně může spolupracovat se společností ■■■■■ ■■■■■ kde by mohl získat práci v automobilovém průmyslu. Odsouzený opakovaně zdůraznil, že si uvědomuje své předchozí chyby a omyly, ale je připraven vést řádný život, případně i ve spolupráci s probační a mediační službou. Obdobně

navázal spolupráci i se sociálním kurátorem Městského úřadu Litoměřice. Odsouzený ve své žádosti také poukázal na to, že pokud jde o podmínku dobrovolného nástupu do výkonu trestu odnětí svobody, ta v podstatě byla naplněna tím, že byl připraven nastoupit, mířil k nástupu výkonu trestu, ale byl zcela náhodně zadržen hlídkou policie, která ho do věznice i s připravenými věcmi dodala. Odsouzený ■■■■■ proto navrhl, aby soud jeho žádosti vyhověl. K žádosti odsouzený předložil jako přílohu hodnocení odsouzeného, které bylo zasláno zvolenému obhájci Mgr. Petru Galiovi, listinu s názvem příslib zaměstnání, návrh převzetí záruky při podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, podepsanou ■■■■■ vyjádření kurátora Městského úřadu Litoměřice a v průběhu veřejného zasedání odsouzený předložil ještě listinu podepsanou jeho ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ který se zavazuje jednak k tomu, že bude dbát na to, aby jeho ■■■■■ žil řádným a spořádaným životem a současně, aby byl oporou pro něho i další ■■■■■ Podle rozsudkových dat odsouzený ■■■■■ vykonává ve věznici celkem čtyři nepodmíněné tresty odnětí svobody, které mu postupně byly ukládány rozhodnutími Okresního soudu v Litoměřicích v trvání 87 dnů, 2 roky, 10 měsíců a 300 dnů. Odsouzený ■■■■■ je ve věznici od 1. 2. 2016 a výstup z výkonu trestu má 6. 12. 2019. K datu veřejného zasedání proto odsouzený ■■■■■ vykonal více, jak polovinu ze všech uložených trestů odnětí svobody. V hodnocení věznice k odsouzenému zachytila, že ■■■■■ byl zadržen policií v Litoměřicích dne 1. 2. 2016 a následně byl dodán do výkonu trestu do vazební věznice tamtéž. Poté byl odsouzený přemístěn do Věznice Vinařice a od 6. 9. 2016 do Věznice Stráž pod Ralskem. Odsouzenému byl v této věznici stanoven program standardního zacházení. K datu hodnocení byl zařazen do šestiměsíčního výchovně vzdělávacího kurzu „Základy práce na PC“. Odsouzený ■■■■■ projevil zájem ve věznici pracovat, ale z organizačních důvodů je nepracující. Na oddíle si odsouzený plní své povinnosti na požadované úrovni, má slušné a nekonfliktní chování. Po dobu výkonu trestu získal celkem šest kázeňských odměn, které mu ve formě pochval byly uděleny za brigádnickou činnost a úklidy a aktivitu na oddíle v časovém rozmezí od 22. 5. 2016 do 17. 9. 2018. Odsouzený ■■■■■ je od 3. 10. 2017 zařazen do I. přístupné skupiny vnitřní diference. Po propuštění má odsouzený údajně zajištěno bydlení u družky na adrese ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ a práci by měl najít ve spolupráci s ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ Věznice závěrem konstatuje, že riziko, které odsouzený ■■■■■ představuje pro společnost je dáno především opakovanou páchanou trestnou činností. Jednání a chování odsouzeného ve výkonu trestu nasvědčuje snaze přehodnotit dosavadní nezodpovědný způsob života, s ohledem na vytvoření podmínek pro přerážení do nejpříznivější přístupné skupiny vnitřní diference. Věznice také zmiňuje fakt, že odsouzený v minulosti již jednou, v průběhu dosavadního trestu odnětí svobody, žádal o podmíněné propuštění. V tomto směru okresní soud provedl důkaz připojeným spis Okresního soudu v České Lípě, sp.zn. 2 PP 73/2018. Z tohoto spisu bylo zjištěno, že usnesením ze dne 6. 4. 2018, č. j. 2 PP 73/2018-19 byla zamítnuta dosud poslední žádost odsouzeného ■■■■■ o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Usnesení nabylo právní moci dnem 10. 4. 2018. V rejstříku trestů má odsouzený celkem 13 záznamů, které počínají v roce 1993. Z rejstříku trestů je patrné, že na odsouzeného bylo působeno různými druhy trestů včetně opakovaných nepodmíněných trestů odnětí svobody. V rejstříku trestů jsou zachyceny i všechny čtyři nyní vykonávané tresty. Z připojených rozhodnutí Okresního soudu v Litoměřicích bylo Okresním soudem v České Lípě zjištěno následující: Rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 2. 1. 2013, č.j. 2 T 310/2012-69 byl odsouzený ■■■■■ uznán vinným přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 trestního zákoníku, za který mu byl uložen trest obecně prospěšných prací ve výměře 300 hodin. S ohledem na to, že odsouzený vykonal pouze část z tohoto trestu, bylo usnesením Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 20. 7. 2015, č.j. 2 T 310/2012-124 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 10. 2015, č.j. 7 To 384/2015-133 dále rozhodnuto tak, že se odsouzenému přeměňuje zbytek nevykonaného trestu obecně prospěšných prací na nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 87 dnů, který vykoná ve věznici s ostrahou. Trestné činnosti se odsouzený ■■■■■ dopustil dílčími jednáními dne 15. 12. 2012.

Shodu s prvopisem potvrzuje Simona Škvorová.

Rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 21. 1. 2014, č.j. 6 T 178/2010-243 byl odsouzený ■■■■■ uznán vinným trestným činem vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákona, a za tento trestný čin a sbíhající se přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, mu byl uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 2 let, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Trestné činnosti se odsouzený ■■■■■ dopustil v době od 22. 6. 2009 do 29. 7. 2009. S ohledem na souhrnnost je třeba uvést, že ve výroku o trestu byl zrušen rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 28. 11. 2012, sp.zn. 3 T 30/2012, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu. Vzhledem k tomu, že se odsouzený neosvědčil ve zkušební době podmíněného odsouzení, bylo usnesením Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 4. 8. 2015, č.j. 6 T 178/2010-283 rozhodnuto, že odsouzený ■■■■■ vykoná souhrnný trest odnětí svobody v trvání 2 let se zařazením do věznice s dozorem. Stížnost odsouzeného ■■■■■ proti rozhodnutí soudu prvního stupně zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 17. 12. 2015, č.j. 7 To 453/2015-301. Dále byl odsouzený ■■■■■ soudně trestán rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 4. 5. 2016, č.j. 3 T 136/2015-64, kterým byl uznán vinným přečiny nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Za tyto přečiny mu byl uložen úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem. Trestné činnosti se odsouzený dopustil jednáním dne 13. 9. 2015. Rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 7. 1. 2015, č.j. 3 T 230/2014-83 byl odsouzený ■■■■■ uznán vinným pokusem přečinu krádeže podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, § 205 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, za které mu byl uložen úhrnný trest obecně prospěšných prací ve výměře 300 hodin. S ohledem na to, že odsouzený z uloženého trestu nevykonal ani jednu hodinu, bylo usnesením Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 3. 8. 2016, č.j. 3 T 230/2014-144 rozhodnuto, že se odsouzenému přeměňuje uložený trest obecně prospěšných prací na trest nepodmíněný v trvání 300 dnů, který vykoná ve věznici s dozorem. Proti tomuto usnesení podal odsouzený stížnost, o které rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem, který ji usnesením ze dne 8. 11. 2016, č.j. 7 To 355/2016-154 zamítl. Trestné činnosti se odsouzený ■■■■■ dopustil ve spolupachatelství dne 30. 5. 2014.

2. Soud ve věci vyslechl odsouzeného ■■■■■ který si připravil své vyjádření v písemné podobě a toto před soudem přečetl. Odsouzený v podstatě zopakoval argumentaci, kterou uváděl ve své žádosti a poukázal na to, že si uvědomil, že svým jednáním ublížil mnoha lidem a nejvíce své rodině a dětem. Chtěl by se proto postarat o nápravu těchto vztahů. Odsouzený také uvedl, že před nástupem trestu se písemně omlouval Městu Terezín, přislíbil ve splátkách uhradit vzniklou škodu, a také se omluvil poškozeným ■■■■■ a ■■■■■. Odsouzený zdůraznil, že ve výkonu trestu odnětí svobody si plnil své povinnosti na velmi dobré úrovni, byl aktivní a snažil se přispět svou profesí ke zvelebení věznic. Ve výkonu trestu odnětí svobody se zapojil do spolupráce s kaplanem věznice, panem ■■■■■ který mu umožnil kontakt s dětmi, které mohou přijet na návštěvu. Dále odsouzený poukázal na to, že se snažil, aby mu nevznikaly vysoké dluhy v průběhu výkonu trestu odnětí svobody, a snažil se proto dosáhnout snížení výživného, které má platit na své nezletilé děti. Ve vyjádření odsouzený zmínil také možnost zaměstnání i bydlení u zaměstnavatele ■■■■■ který ho podpoří ve vedení řádného života. Závěrem odsouzený zdůraznil, že na svobodě v případě propuštění bude vést pouze řádný a spořádaný život a řídit se zákony republiky a bude přínosem pro společnost a své děti. K doplňujícím dotazům odsouzený vypověděl, že telefonicky byl v kontaktu s bývalou ■■■■■ která mu potvrdila, že by také uvítala jeho podmíněné propuštění, aby jí mohl lépe finančně podporovat. Odsouzený dále vypověděl, že v případě propuštění je skutečně připraven bydlet a pracovat u ■■■■■ na adrese ■■■■■ případně může kontaktovat společnost ■■■■■

Shodu s prvopisem potvrzuje Simona Škvorová.

█ Z výpovědi vychovatele bylo soudem zjištěno, že kaplan věznice skutečně navázal spolupráci s odsouzeným, který se účastní výchovné aktivity „Pastorálního poradenství“ a přes Mezinárodní vězeňské společenství z. s. umožnil, aby odsouzený navázal kontakt se svými dětmi. Z pohledu vychovatele je odsouzený █ hodnocen jako bezproblémový, nadprůměrný. Odsouzený █ vykazuje všechny přečtené kázeňské odměny, je zařazen do I. přístupné skupiny vnitřní diferenciaci a zůstává nepracující. Odsouzený není pracovní zařazen s ohledem na skutečnost, že je umístěn na indexu osob možného napadení a na nestřežené pracoviště nemůže být zařazen kvůli charakteru části trestné činnosti a na vnitřním pracovišti není dostatek pracovních míst. Na konkrétní dotaz obhájce vychovatel uvedl, že odsouzený měl zájem pracovat, ale to mu nebylo umožněno z důvodů, o kterých hovořil. Jinak se na oddělení odsouzený █ chová standardním způsobem po celou dobu výkonu trestu odnětí svobody. Od posledního zamítavého rozhodnutí o předchozí žádosti o podmíněném propuštění nebyl v jeho chování sledován nějaký výkyv, ať v kladném, či záporném slova smyslu.

3. Podle § 88 odst. 1 trestního zákoníku po výkonu poloviny uloženého nebo podle rozhodnutí prezidenta České republiky zmírněného trestu odnětí svobody může soud odsouzeného podmíněně propustit na svobodu, jestliže odsouzený po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život, nebo soud přijme záruku za dovršení nápravy odsouzeného.
4. Po provedeném dokazování a po jeho zhodnocení dospěl Okresní soud v České Lípě k jednoznačnému a bezpečnému závěru, že ani další žádosti odsouzeného █ o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody vyhovět nelze, neboť odsouzený nadále nespĺňuje všechny zákonné požadavky pro takovéto rozhodnutí soudu. Odsouzený █ k datu veřejného zasedání rozhodně vykonal více, jak polovinu ze všech uložených nepodmíněných trestů odnětí svobody a od posledního negativního rozhodnutí Okresního soudu v České Lípě o žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody uplynula příslušná zákonná lhůta. Na rozdíl od předchozího závěru, že odsouzený nespĺňuje podmínku prokázání polepšení, nyní okresní soud dospěl nově k závěru, že tato podmínka naplněna byla. Důvodem je fakt, že odsouzený █ i po zamítavém rozhodnutí v zásadě nepolevil ve svém úsilí o prokázání polepšení, neboť získal další kázeňskou odměnu za aktivitu na oddělení a setrval v I. přístupné skupině vnitřní diferenciaci. Jak plyne z výpovědi vychovatele, odsouzený █ patří mezi skupinu naprosto bezproblémových odsouzených, který si plní své povinnosti na velmi dobré úrovni. Odsouzený setrývá jako nepracující, je zařazen do výchovných aktivit, nicméně pracovní nezařazení není dáno tím, že by odsouzený odmítal práci, ale vyplývá z objektivních důvodů, nezávislých na vůli odsouzeného. Na druhou stranu však soud kategoricky setrývá na závěru, že odsouzený █ nespĺňuje další, neméně důležitou zákonnou podmínku, tedy tu, že by od něho v průběhu výkonu trestu odnětí svobody mělo být očekáváno vedení řádného života. V tomto směru soud nemůže přehlédnout zcela zásadní fakt, že odsouzený se v průběhu dospělého života projevil jako osoba s výrazným sklonem k páčání různorodé úmyslné trestné činnosti. Odsouzený byl opakovaně soudně trestán za trestnou činnost majetkového, ale i násilného charakteru. Na odsouzeného bylo působeno všemi možnými druhy trestů, včetně opakovaných nepodmíněných trestů odnětí svobody. Evidentně ani uložené nejcitelnější tresty neměly na odsouzeného patřičný výchovný efekt. Naopak, je zjevné, že odsouzený █ nedbal pouhých pohrůzek, či možností odvrátit přímý výkon trestu odnětí svobody výkonem trestu obecně prospěšných prací, ale opakovaně selhával. Proto bylo nutno na něho působit již citelnými nepodmíněnými tresty odnětí svobody. Pokud odsouzený █ v průběhu veřejného zasedání poukazoval na to, že má na svobodě zajištěno bydlení i zaměstnání, tak ve vztahu ke společnosti █ odsouzený nepředložil soudu žádný relevantní doklad svědčící o tom, že skutečně navázal spolupráci s touto společností a může se na ni proto obrátit s požadavkem navázání spolupráce při možnosti získání bydlení či zaměstnání.

Shodu s prvopisem potvrzuje Simona Škvorová.

Pokud jde o listiny, které předložil soudu odsouzený od živnostníka ■■■■■ má soud výrazné pochybnosti o tom, že právě tato osoba je schopna zajistit deklarované zaměstnání a bydlení odsouzenému, neboť se jedná o člověka, který v relativně nedávné době vykonával trest odnětí svobody společně s odsouzeným ■■■■■ ve Věznici Stráž pod Ralskem. O této úvaze svědčí skutečnost, že ■■■■■ opakovaně žádal Okresní soud v České Lípě o podmíněné propuštění. Soud měl v tomto směru připojeny příslušné trestní spisy, z nichž čerpal důkazy. Z těchto spisů je patrné, že ■■■■■ při žádostech o podmíněné propuštění, kterým nebylo vyhověno, mimo jiné zpochybňoval relevantnost svých odsouzení a je také zřejmé, že poukazoval na to, že svou živnost řeší pouze sám pro sebe. Je tedy otázka, zda by skutečně mohl zajistit pro odsouzeného bydlení i placené zaměstnání. Navíc ■■■■■ jako fyzická osoba těžko může představovat zájmové sdružení občanů, které předpokládá zákonodárce v ustanovení § 6 trestního řádu. ■■■■■ nemůže nabídnout převzetí záruky za dovršení nápravy odsouzeného a proto soud pochopitelně k návrhu převzetí záruky při podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (č.l. 5 spisu) touto osobou nijak nepřihlížel. Odsouzený ■■■■■ sice ve své žádosti deklaroval, že byl připraven dobrovolně nastoupit výkon trestu odnětí svobody, měl sbalenou tašku a pouze náhodně byl zadržen policií, což však nic nemění na faktu, že byl skutečně policií zajištěn a dodán do výkonu trestu. Nejednalo se proto o dobrovolný nástup do výkonu trestu. Ani doklad o navázání kontaktu se sociálním kurátorem v Litoměřicích a přímluvný dopis ■■■■■ odsouzeného nepřesvědčili soud o tom, že odsouzený ■■■■■ nepředstavuje v případě vyhovění jeho žádosti riziko pro společnost spočívající v nebezpečí recidivujícího jednání odsouzeného.

5. S ohledem na vše shora uvedené byla proto žádost odsouzeného ■■■■■ o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody zamítnuta tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je možno **do tří dnů** ode dne jeho oznámení podat k Okresnímu soudu v České Lípě stížnost, o níž by pak rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci.

Česká Lípa 9. listopadu 2018

Mgr. Milan Vencl v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Simona Škvorová.

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 5. 12. 2018 ve věci

odsouzeného : █████ █████ narozen █████
t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Stráž pod Ralskem

O stížnosti odsouzeného proti usnesení Okresního soudu v České Lípě ze dne 9.11.2018, č.j. 2 PP 284/2018-28,

takto :

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu se stížnost zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením rozhodl okresní soud tak, že se podle § 88 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku zamítá žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v trvání 7 let, jenž mu byl uložen rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2013, č.j. 3 T 5/2013-1186 pro zvláště závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku.
2. Proti uvedenému usnesení podal odsouzený ihned po jeho vyhlášení stížnost, kterou odůvodnil podáním ze dne 25. 11. 2018. Ve stručnosti uvádí, že okresní soud devalvuje jeho snahu o vzdělávání ve výkonu trestu, když zmiňuje, že odsouzený ve výkonu trestu nebyl pracovní zařazen a pouze prošel několika školicími zařízeními. Odsouzený dále namítá, že nemá žádného spoluodsouzeného. Pokud soud prvního stupně zamítl jeho žádost vzhledem k nesplnění podmínky prognózy řádného života, kterou soud dovozuje z jeho výpisu z rejstříku trestů, pak budoucnost nelze dovozovat z minulosti a mezi chováním v minulosti a možným chováním v budoucnosti neexistuje spojení. K okolnostem vztahujícím se k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu je třeba přihlídnout při stanovení druhu a výměry trestu, a nelze je opětovně zvažovat při rozhodování o podmíněném propuštění z výkonu trestu, neboť by tím došlo k porušení zákazu dvojího přičítání. Vzhledem k uvedenému se soud prvního stupně dopustil pochybení.
3. Krajský soud z podnětu včas a řádně podané stížnosti přezkoumal podle ust. § 147 odst. 1 tr. řádu správnost výroku napadeného usnesení, jakož i správnost řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.
4. Pokud jde o průběh řízení před Okresním soudem, pak nebylo zjištěno žádné pochybení či procesní vady. Okresní soud v rámci veřejného zasedání dne 9. 11. 2018 provedl dokazování řádně a v dostatečném rozsahu, opatřil si dostatek podkladů pro své rozhodnutí a provedené důkazy a skutečnosti plynoucí z těchto důkazů dostatečně a řádně zdůvodnil v rámci napadeného usnesení.
5. Podle § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku soud může odsouzeného podmíněně propustit na svobodu, jestliže odsouzený po právní moci rozsudku zejména ve výkonu trestu svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

v budoucnu povede řádný život nebo soud přijme záruku za dovršení nápravy odsouzeného a odsouzený vykonal alespoň polovinu uloženého nebo podle rozhodnutí prezidenta České republiky zmírněného trestu odnětí svobody.

6. Z obsahu spisu je patrné, že odsouzený vykonal potřebnou délku trestu odnětí svobody a splňuje tak jednu ze základních zákonných podmínek pro možné rozhodování o žádosti odsouzeného, když počátek aktuálního věznění se u odsouzeného počítá od 8. 8. 2012 a plánovaný výstup z výkonu trestu má 8. 8. 2019.
7. Okresní soud v rámci svého rozhodnutí správně poukazuje na skutečnost, že odsouzený prokazuje ve výkonu trestu snahu po nápravě, když v tomto směru je ze zprávy věznice zjevné, že odsouzený má uděleno 15 kázeňských odměn, nebyl kázeňsky trestán a od 7. 3. 2017 je zařazen do první dostupné skupiny vnitřní diferenciací. V průběhu výkonu trestu absolvoval učební obor, v současné době je zařazen v kurzu Výpočetní technika, který by dle výpovědi vychovatele měl být ukončen v lednu 2019.
8. Krajský soud ovšem ve světle podané stížnosti musí na druhou stranu přisvědčit i závěrům soudu okresního v tom směru, že v případě odsouzeného nejsou splněny všechny zákonné podmínky spočívající v tom, že by od odsouzeného bylo možno nepochybně očekávat to, že i v budoucnu povede řádný život. Okresní soud v rámci odůvodnění přílehlavě v rámci hodnocení trestněprávní narušenosti odsouzeného uvedl, že odsouzený byl v minulosti opakovaně soudně trestán jak pro majetkovou trestnou činnost tak i dle prvního záznamu v opise z rejstříku trestů za trestný čin loupeže dle § 234 odst. 1 tr. zákona, na jeho osobu bylo působeno jak alternativními, tak i nepodmíněnými tresty odnětí svobody a i přes tyto skutečnosti se dopustil velmi závažné násilné trestné činnosti kvalifikované jako zvláště závažný zločin loupeže dle § 173 odst. 1 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, pro niž byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 31.5.2013 ve věci pod sp. zn. 3 T 5/2013, z něhož nyní vykonává trest odnětí svobody.
9. Pokud jde o polemiku odsouzeného v tom směru, že okresní soud k jeho trestní minulosti, poměřované mimo jiné i povahou a závažností páchané trestné činnosti, přihlížet neměl, neboť v takovém případě soud postupoval v rozporu s Ústavním pořádkem ČR a porušil zásadu zákazu dvojího přičítání, pak v tomto směru se odvolací soud s názorem odsouzeného ztotožnit nemůže. Je nutno především zdůraznit, že na podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody není právní nárok a vyhovění žádosti odsouzeného je vždy fakultativní možností soudu. Institut podmíněného propuštění představuje beneficium ve vztahu k pachatelům trestné činnosti, kteří mají snahu po nápravě, došlo k jejich resocializaci a s vysokou mírou pravděpodobnosti od nich lze očekávat, že do budoucna již povedou řádný život a nebudou se trestné činnosti již více dopouštět. Smyslem tohoto institutu tedy je, aby odsouzeným, kteří vykonávají vzorně a příkladně uložený trest a mají snahu po nápravě, měli šanci v průběhu zkušební doby podmíněného propuštění osvědčit, že v jejich případě došlo k naplnění účelu trestu před výkonem celé jeho výměry, a to jak pokud jde o aspekt výchovného, preventivního ale i represivního působení trestu. Soudy jsou povinny tedy hodnotit sklony odsouzeného k páčání trestné činnosti, neboť účel uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody zahrnuje jak aspekt generální prevence, sledující výchovné působení trestu na ostatní členy společnosti, ale výrazně již i aspekt represivní, jehož smyslem je zabránění odsouzenému v páčání další trestné činnosti a který klade důraz na izolaci odsouzeného od zbytku společnosti po soudem určenou dobu, tak aby omezením osobní svobody odsouzeného byla společnost chráněna před jeho závadovým jednáním. Právě s ohledem na tuto skutečnost je dána povinnost soudu hodnotit sklony odsouzeného k páčání trestné činnosti, a to z hlediska celkové trestněprávní narušenosti odsouzeného.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

Pokud soud rozhodující o žádosti o podmíněné propuštění činí prognózu o chování odsouzeného do budoucna, musí i v tomto směru zohlednit celkovou trestněprávní narušenost osobnosti odsouzeného. Takový závěr však nelze učinit pouze na základě hodnocení chování odsouzeného v aktuálním výkonu trestu odnětí svobody, neboť výkon trestu představuje pouze časově krátké a omezené údobí života odsouzeného, a je navíc vykonáván v prostředí specifickém a zcela odlišném od prostředí, v němž odsouzený sklony k páčání trestné činnosti projevil.

10. Polemika odsouzeného stran porušení zásady "ne bis in idem" by nebyla důvodná ani v kontextu nálezu Ústavního soudu ČR sp.zn. III. ÚS 1735/2010. V citovaném případě totiž ústavní soud konstatoval porušení uvedené zásady za situace, kdy v rámci rozhodování o podmíněném propuštění ohledně prognózy vedení řádného života obecné soudy převzaly identické argumenty, jimiž v nalézacím řízení bylo zdůvodňováno uložení trestu odnětí svobody, a to poukazem na vysokou nebezpečnost trestné činnosti s ohledem na výši způsobené škody a způsob páčání trestné činnosti. Současně však ústavní soud zdůrazňuje v kontextu předchozí judikatury (např. v nálezu sp. zn. III. ÚS 611/2000), že z hlediska posouzení kritérií podmíněného propuštění je nutno rozhodovat vždy podle stavu věci ke dni rozhodnutí, a nikoli podle stavu quo ante. Je tedy zjevné, že předpoklad očekávání řádného způsobu života ze strany odsouzeného do budoucna, musí být zkoumán a zhodnocen nově v řízení vedeném o žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, kdy musí dojít k novému posouzení, zda v případě osobnosti odsouzeného nastal výkonem trestu takový posun, který lze charakterizovat jako naplnění účelu trestu z hlediska všech jeho aspektů a zda takto dosavadním trestem reformovaná osobnost odsouzeného již představuje po případném podmíněném propuštění na svobodu pro jeho další život (a to i z hlediska ochrany a zájmu společnosti jako celku) záruku další dostatečné resocializace odsouzeného či nikoliv. Tyto závěry Ústavního soudu ČR soud prvního stupně soud prvního stupně respektoval, když osobu odsouzeného aktuálně hodnotil z celkového hlediska trestněprávní narušenosti.
11. Dospěl-li okresní soud po zhodnocení trestní minulosti odsouzeného k závěru o tom, že i přes dosavadní řádný výkon trestu odnětí svobody existuje vážná pochybnost o tom, že by se odsouzený v případě podmíněného propuštění choval zcela jinak, než ve svém dosavadním předchozím způsobu života na svobodě, a že by v budoucnu již žil řádným životem a nepáchal trestnou činnost, pak s tímto závěrem se může plně ztotožnit i odvolací soud. Závěr okresního soudu o tom, že odsouzený nesplňuje všechny zákonné předpoklady pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, je tedy správný.
12. Na základě shora uvedených skutečností odvolací soud uzavírá, že napadené usnesení okresního soudu je rozhodnutím věcně správným. Za této situace tak byla stížnost odsouzeného zamítnuta jako nedůvodná podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** žádný další řádný opravný prostředek přípustný.

Liberec 05.12.2018

Mgr. Roman Buchal, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

Martina Digitálně
podepsal Martina
Andraši
Andraši Datum: 2018.12.07
10:50:32 +01'00'

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 4. prosince 2018 v trestní věci odsouzeného: ██████████ narozený ██████████ t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Stráž pod Ralskem, o stížnosti odsouzeného proti usnesení Okresního soudu v České Lípě ze dne 9. listopadu 2018, č.j. 2 PP 297/2018 – 50,

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu se stížnost **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením Okresní soud v České Lípě podle § 88 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku zamítl žádost odsouzeného ██████████ o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v trvání 87 dnů, jež mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 2. 1. 2013, č.j. 2 T 310/2012-69 ve spojení s usnesením Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 20. 7. 2015, č.j. 2 T 310/2012-124, a dále ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 10. 2015, č.j. 7 To 384/2015-133 pro přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 trestního zákoníku; v trvání 2 let, jež mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 21. 1. 2014, č.j. 6 T 178/2010-243 ve spojení s usnesením Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 4. 8. 2015, č.j. 6 T 178/2010-283 pro trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákona a další sbíhající se trestný čin; v trvání 10 měsíců, jež mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 4. 5. 2016, č.j. 3 T 136/2015-64 pro přečiny nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku; v trvání 300 dnů, jež mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 7. 1. 2015, č.j. 3 T 230/2014-83 ve spojení s usnesením Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 3. 8. 2016, č.j. 3 T 230/2014-144 pro pokus přečinu krádeže podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, § 205 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku.
2. Proti uvedenému usnesení podal odsouzený ihned po jeho vyhlášení stížnost, kterou prostřednictvím obhájce odůvodnil tak, že požádal o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody poté, co vykonal 2/3 uloženého trestu odnětí svobody. Svou žádost odůvodnil především tím, že v průběhu nyní vykonávaného trestu si konečně plně uvědomil chybné směřování svého dosavadního života a učinil řadu opatření ke své skutečné nápravě. V minulosti toto nebyl schopen dostatečně plnit, a to zejména pro zneužívání alkoholických nápojů a díky „divokému“ soužití se svou tehdejší družkou – matkou svých dětí. Z jejich tehdejších sporů pramenila značná část trestné činnosti, za kterou byl postižen. Tento vztah však již skončil a vztahy se napravily. Omluvil se a jeho bývalá družka jeho omluvu přijala. Má nového přítele, se kterým očekává narození dítěte. Družka je s ním ve styku ohledně jejich společných dětí a veškerá komunikace probíhá bez problémů. Došlo i ke vzájemné dohodě na snížení výživného na nezletilé děti pro dobu jeho výkonu trestu a k soudnímu schválení této dohody. Chtěl by zase co nejdříve začít pracovat, aby mohl matce svých dětí výživné řádně hradit a pomohl jí tak k době, kdy její příjem poklesne z důvodu pobytu na mateřské a rodičovské dovolené. Je tedy zřejmé, že po tomto urovnání vztahů již nehrozí opakování trestné činnosti směrem k jeho družce a jejímu okolí.
3. Pokud jde o alkohol a jiné návykové látky, ve výkonu trestu zcela abstinguje a je připraven plně abstinovat i po svém propuštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Plhalová.

4. Odsouzený deklaruje, že v nynějším výkonu trestu navázal úzkou spoluprací s řadou specializovaných institucí a odborníků (jak interních, tak externích), kteří mu poskytují metodické vedení a kvalifikovanou pomoc v jeho snaze po „restartu“ svého života a po skutečné nápravě. Tato spolupráce má již i nezpochybnitelné objektivní výsledky zachycené v mnoha výstupech, které z této spolupráce vzešly.
5. Bylo prokázáno, že má pro případ podmíněného propuštění z výkonu trestu zajištěn okamžitý nástup do zaměstnání, v němž by si vydělával na své potřeby a hrazení svých závazků prací, a to včetně zajištěného ubytování. V tomto směru není na místě a priori odmítat osobu [REDAKCE] [REDAKCE] který přislíbil zaměstnání, ubytování a i záruku za odsouzeného nabídl. Je sice pravdou, že byl v minulosti trestán, avšak za zcela jinou trestnou činnost. Svůj trest však beze zbytku vykonal a po svém propuštění vede zcela řádný život. Je přitom objektivním faktem, který je snadno ověřitelný, že skutečně fakticky jako živnostník podniká v oboru, v němž je odsouzený vyučen a má praxi a že by tak odsouzeného mohl ihned zaměstnat, jak přislíbil. Rovněž je fakt, že disponuje nemovitostmi, v nichž by mohl on (odsouzený) v případě svého propuštění bydlet. Právě i osobní zkušenost s dřívějším výkonem trestu by mohla přispět k tomu, že by mezi touto osobou a ním mohla fungovat vzájemná podpora v tom smyslu, aby se žádný z nich nedopustil jakéhokoli závadného jednání. Soud prvního stupně podle názoru odsouzeného pochybil, když přislíbil zaměstnání [REDAKCE] nezohlednil a nepřijal ani jeho záruku, aniž by přitom ve výroku usnesení jakkoli rozhodl o zamítnutí tohoto jeho návrhu.
6. Odsouzený rovněž doložil doklad o navázání kontaktu se společností [REDAKCE]. Není důvod pochybovat o tom, že tato společnost je mu schopna zajistit v případě jeho propuštění práci i bydlení, což je nepochybně soudu prvního stupně i soudu stížnostnímu známo z jeho úřední činnosti, když tato společnost dlouhodobě podporuje právě i reintegraci a resocializaci odsouzených. K tomu má dlouhodobě vypracovaný systém, který funguje, a možnosti, které s dobrými výsledky využívá.
7. Odsouzený sděluje, že v rámci své proměny nastoupil i na cestu víry, když byl veden v duchovní rovině vězeňským kaplanem, se kterým také intenzivně pracuje a který je mu velmi nápomocen i při jeho kontaktu s dětmi. Těm odsouzený s pomocí kaplana zajistil i prázdninový tábor. To bylo referováno i vychovatelem při jeho výpovědi před soudem prvního stupně.
8. Odsouzený dále poukazuje na to, že se omluvil poškozeným a deklaroval snahu uhradit způsobenou škodu, a to právě z příjmů, které by mu plynuly ze zajištěného zaměstnání. Jeho příjmy ze zaměstnání po podmíněném propuštění by mohly být poškozenými postiženy i exekučně.
9. Odsouzený také poukazuje na hodnocení z výkonu trestu, které je velice dobré, nebyl nikdy kázeňsky trestán, nejsou k němu žádné negativní poznatky, všechny své povinnosti si plní řádně, byl opakovaně kázeňsky odměněn, před delší dobou byl zařazen do I. postupné skupiny vnitřní diferenciaci a celkově je hodnocen jako nadprůměrný. Aktivně se zapojuje i do nepovinných aktivit, pracovní zařazen zatím bez svého zavinění není.
10. Soud prvního stupně ve svém rozhodnutí konstatoval, že po provedeném dokazování má za to, že u odsouzeného jsou splněny první dvě zákonné podmínky pro podmíněné propuštění z VTOS, tedy výkon dostatečné doby z uloženého trestu a také prokázané polepšení chováním a plněním povinností. Soud však nepovažuje za splněnou třetí zákonnou podmínku, spočívající v prognóze řádného vedení života na svobodě v případě propuštění, když se měl v minulosti projevat jako soba s výrazným sklonem k páčání trestné činnosti, bylo na něj působeno různými druhy trestů, které jej v minulosti neodradily od páčání trestné činnosti. S touto

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Plhalová.

argumentací soudu prvního stupně odsouzený nesouhlasí, dovozuje, že daným zdůvodněním soud prvního stupně porušil jeho ústavně zaručená práva.

11. Soud prvního stupně má za to, že u odsouzeného nelze očekávat, že v budoucnu povede řádný život. Má pro své rozhodnutí prakticky tyto důvody: Odsouzený byl v minulosti vícekrát trestán (byť řada těchto odsouzení je zahlazena) a je po několikáté ve výkonu trestu. Uvedené tvrzení je pravdivé. Odsouzený si je vědom své minulosti. Tvrdí ale, že mnoho z toho (zejména pokud jde o jeho poslední odsouzení) bylo zaviněno užíváním alkoholu a tehdy vyhocenými vztahy s matkou jeho dětí. Nicméně nyní již dlouhodobě abstínuje, je připraven abstinovat nadále a vztahy se zcela napravily. S bývalou přítelkyní si nyní vycházejí vstřícně a komunikují spolu bez problémů ohledně společných dětí. Soud nemůže usuzovat na předpoklady k vedení řádného života jen izolovaně z trestní minulosti odsouzeného. Ta byla již zohledněna při ukládání trestů odsouzenému, a pokud by soud znovu použil trestní záznamy odsouzeného (z toho mnohé již dávno zahlazené) v jeho neprospěch, dopustil by se zákazu dvojího přičítání. Odsouzený se dovolává závěrů, ke kterým dochází opakovaně Ústavní soud České republiky, obsaženým v poslední době např. v nálezu I.ÚS 2201/16, podle kterého *uplatnění institutu podmíněného propuštění obecně musí být otevřeno všem odsouzeným, včetně odsouzených k výjimečným trestům či odsouzeným – recidivistům*. Odsouzený v této souvislosti opakuje, že je si vědom své minulosti, doufá a věří však, že i on si přesto zaslouží šanci dokázat, že je schopen (s odpovídající odbornou pomocí a vedením) svůj život změnit a tuto změnu již udržet.
12. Podle soudu prvního stupně je riziko recidivy vysoké, především s ohledem na to, že odsouzený po uložení předchozích trestů nevydržel nepáchat trestnou činnost. S tímto argumentem však odsouzený nesouhlasí. Vysvětlil (jak již uvedeno shora), že recidiva trestné činnosti do něj byla ovlivněna tehdejšími zneužíváním návykových látek, především alkoholu, a nedobrymi vztahy s jeho tehdejší přítelkyní. Od alkoholu zcela abstínuje a je připraven i nadále, přičemž je připraven spolupracovat případně i s probační a mediační službou či jinými odborníky. Vztahy s družkou se narovnaly, ta má nový vztah a očekává narození dítěte, což plně akceptuje. Společně řeší výchovu svých společných dětí. Odpovídající omezení či povinnosti (zdržení se užívání jakýchkoliv návykových látek, příp. přiblížení se k bývalé družce apod.) lze v tomto směru nepochybně možné mu uložit i v rámci rozhodnutí o podmíněném propuštění a je připraven jim se podvolit a jim vyhovět.
13. Odsouzený deklaruje, že svou nápravu myslí skutečně vážně a investoval do ní již množství úsilí. Na rozdíl od minulosti pojal svou nápravu skutečně od základu a pracuje na ní každým dnem. Nabyl z napadaného rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti dojmu, že zásadní body, rozhodující o tom, zda bude propuštěn podmíněně na svobodu, byly nastaveny takovým způsobem, že on v současné době nemá prakticky možnost je splnit, ať už by dále činil cokoli. Většina z argumentů se vztahuje k minulosti, kterou nemůže odsouzený změnit a nikterak nezohledňuje jeho jinak velmi dobré až vynikající hodnocení z výkonu trestu, řadu jím učiněných konkrétních kroků k nápravě, které mají objektivní výsledky, ani jím projevenou ochotu podrobit se ve stanovené zkušební době jakémukoliv dohledu a jakýmkoliv uloženým povinnostem a omezením.
14. Soud prvního stupně tak svým postupem *„paušálně vyloučil možnost podmíněného propuštění pro určitého odsouzeného, a to především na základě jeho trestní minulosti, bez zohlednění jeho následné proměny a nápravy, ke níž mohlo během výkonu trestu odnětí svobody dojít“*. Takový postup je však nezákonný a bývá mimo jiné také důvodem i k zásahu Ústavního soudu (viz. např. I. ÚS 2201/16).
15. Odsouzený je nadále přesvědčen, že u něj již byl účel nyní vykonávaného trestu – tedy alespoň ve smyslu účelu přímého výkonu trestu odnětí svobody – splněn, když svým chováním ve věznici prokazuje polepšení a nápravu. Další výkon trestu tak je nadbytečný. Naopak – podmíněné

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Plhalová.

propuštění by bylo nyní vhodným dalším krokem, vhodným doplněním vykonaného VTOS a pro společnost vhodnou pojistkou toho, že své deklarované dobré úmysly dokáže přetavit v kýžený výsledek. Ostatně, i zde je ještě přílehlavý závěr již citovaného rozhodnutí Ústavního soudu: *„Možnost podmíněného propuštění poskytuje odsouzeným perspektivu a naději, která je může motivovat ke nápravě. Samotné podmíněné propuštění, a to i ve spojení s doprovodnými opatřeními, jako je probační dohled, pak představuje významný prostředek k dovršení nápravy a resocializace odsouzeného na svobodu, a to už proto, že umožňuje pozitivně usměrnit a usnadnit jeho přechod z výkonu trestu odnětí svobody na svobodu, a tak mu pomoci k vedení řádného života.“* S tím nelze než souhlasit.

16. Podmíněné propuštění z VTOS neznamená „smazání“ zbytku trestu, jak by se mohlo zdát z napadeného rozhodnutí soudu prvního stupně, ale jen dobrodiní a šanci v tom smyslu, že pokud poté odsouzený povede řádný život, nebude muset tento zbytek trestu přímo vykonat. Trestní řád přitom obsahuje řadu institutů, kterými lze na chování odsouzeného dohlížet, a to jednak v podobě stanovení zkušební doby, která může být i poměrně velmi dlouhá, v níž má odsouzený svou nápravu prokázat, jednat případným stanovením dohledu probačního úředníka a stanovením přiměřených povinností a omezení, kterým se musí odsouzený podrobit. Kombinace těchto institutů zajišťuje dostatečnou ochranu společnosti a na druhé straně i dostatečný dohled nad odsouzeným, aby řádný život skutečně vedl. Odsouzený je pak motivován se jakéhokoli závadného jednání vystríhat, když mu je jasné, že při porušení stanovených podmínek propuštění, bez pardonu a bez dalšího bude zbytek trestu muset absolvovat jeho přímým výkonem.
17. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem odsouzený navrhuje, aby krajský soud zrušil napadené usnesení, a aby rozhodl o jeho podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody při současném stanovení přiměřené (i delší) zkušební doby, případně i v kombinaci s dohledem probačního úředníka a stanovení přiměřených povinností a omezení, kterým se bez zbytku plně podřídí.
18. Odsouzený sám rovněž odůvodnil stížnost proti napadenému usnesení, v písemném podání opakuje argumentaci rozvedenou ve stížnosti, odůvodněné jeho obhájcem, ohledně nepřijatelnosti přičítání trestní minulosti a porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Dále odsouzený vytyká soudu prvního stupně, že nedostatečně zohlednil změnu jeho chování ve výkonu trestu odnětí svobody, snahu po nápravě, poukazuje na svou motivaci vést řádný život, zejm. kvůli své rodině a dětem, jimž chce být oporou a které doplácí na jeho věznění. Odsouzený dále poukazuje na to, že v důsledku výkonu trestu odnětí svobody mu narůstají dluhy, které nebude schopen splácet a nebude ani nápomocen při plnění vyživovací povinnosti.
19. Krajský soud z podnětu včas a řádně podané stížnosti podle § 147 odst. 1 trestního řádu přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, jakož i správnost řízení vyhlášení usnesení předcházející, a dospěl k závěru, že stížnost odsouzeného není důvodná.
20. V řízení, které vyhlášení napadeného usnesení předcházelo, krajský soud žádná pochybení neshledal. Návrh odsouzeného na podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody byl projednán ve veřejném zasedání, o jeho konání byl odsouzený vyrozuměn s dostatečným časovým předstihem, kdy bylo zachováno jeho právo na přípravu k veřejnému zasedání. Veřejné zasedání proběhlo v přítomnosti odsouzeného i jeho obhájce, byl mu dán prostor k vyjádření a soud prvního stupně provedl relevantní důkazy pro posouzení věci. Napadené rozhodnutí bylo vyhlášeno a odůvodněno v přítomnosti odsouzeného, a byl mu dán prostor k vyjádření stran opravného prostředku. Právo na spravedlivý proces porušeno nebylo.
21. Podle § 88 odst. 1 trestního zákoníku soud může odsouzeného podmíněně propustit na svobodu, jestliže odsouzený po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu svým chováním a plněním

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Plhalová.

svých povinností prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život nebo soud přijme záruku za dovršení nápravy odsouzeného, a

a) odsouzený vykonal alespoň polovinu uloženého nebo podle rozhodnutí prezidenta České republiky zmírněného trestu odnětí svobody, nebo

b) odsouzený, jenž nebyl odsouzen za zvláště závažný zločin a který dosud nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody, vykonal alespoň třetinu uloženého nebo podle rozhodnutí prezidenta České republiky zmírněného trestu odnětí svobody.

22. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že předpokladem podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je kumulativní naplnění podmínek v daném ustanovení specifikovaných, tzn. vykonání potřebné části uloženého trestu odnětí svobody, polepšení odsouzeného a naplnění očekávání, že odsouzený povede řádný život, jímž se rozumí život bez páčání společensky škodlivé činnosti trestného či přestupkového charakteru. Soud prvního stupně si opatřil potřebné podklady pro náležité posouzení otázky, zda jsou splněny všechny podmínky specifikované ustanovením § 88 odst. 1 trestního zákoníku pro podmíněné propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody, a pokud dospěl k závěru, že odsouzený splňuje pouze část zákonných podmínek, nelze mu v tomto hodnocení ničeho vytýkat. Krajský soud považuje za potřebné zdůraznit, že zákonná úprava institutu podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nezakládá povinnost soudu podmíněně propustit z výkonu trestu každého odsouzeného, eventuálně každého odsouzeného, který o takový postup požádá. Naopak soud může, za určitých zákonem specifikovaných okolností, učinit výjimku a přistoupit ke zmírnění trestu v podobě podmíněného propuštění z jeho výkonu. Institut podmíněného propuštění není ze strany odsouzených nárokovatelný, ale je prostředkem dobrodiní ve vztahu k pachatelům trestné činnosti, kteří mají snahu po nápravě, došlo k jejich resocializaci a s *vyšokou mírou pravděpodobnosti* od nich lze očekávat, že povedou řádný život. Soud prvního stupně ve svém rozhodnutí rozvedl skutečnosti, které jej vedly k zamítnutí žádosti odsouzeného, a krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje.

23. Soud prvního stupně na základě provedeného dokazování dospěl ke správným závěrům, že odsouzený již vykonal potřebnou část trestu odnětí svobody, opravňující ho žádat o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, splňuje tak první formální podmínku pro podmíněné propuštění. Věznicí je odsouzený hodnocen kladně, vykazuje kázeňské odměny, povinnosti plní odsouzený na požadované úrovni, je zařazen do první přístupné skupiny vnitřní diferenciaci. Je tak zřejmé, že odsouzený se ve výkonu trestu chová řádně, plní si své povinnosti, a jak je patrné z odůvodnění napadeného usnesení, soud prvního stupně tyto okolnosti neoslyšel.

24. Smysl institutu podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody však nespočívá pouze v tom, aby za dobré chování byl odsouzený automaticky podmíněně propuštěn po odpykání stanovené doby na svobodu bez zřetele k tomu, jaká je prognóza jeho dalšího chování na svobodě. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je na místě pouze tehdy, pokud je naplněna také poslední podmínka stanovená v § 88 odst. 1 trestního zákoníku, tj. pokud je odůvodněn předpoklad, že odsouzený povede na svobodě řádný život, aniž by hrozilo příliš velké riziko recidivy trestného jednání. Tímto zákonným požadavkem je především chráněna společnost před hrozbou recidivního jednání pachatelů trestné činnosti, kteří v rámci své trestněprávní narušenosti dosáhli takového stupně, že je bylo nutno prostřednictvím odsuzujících rozhodnutí izolovat od zbytku společnosti, tedy působit na ně trestem spojeným s omezením osobní svobody. Z opisu z rejstříku trestů je patrný výrazný a dlouhodobý sklon odsouzeného k páčání trestné činnosti, proto s ohledem na opakovaná selhání odsouzeného dospěl soud prvního stupně ke správnému závěru, že prognóza dalšího chování odsouzeného na svobodě je nejistá, byť odsouzený výkonem trestu odnětí svobody v poslední době prokazuje jisté polepšení, avšak nelze jednoznačně a důvodně nyní předpokládat, že povede na svobodě řádný život, aniž

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Plhalová.

by reálně hrozilo riziko recidivy trestného jednání. Deklarace odsouzeného žít na svobodě řádně je jistě chvályhodná, leč dosavadní způsob života a chování odsouzeného na svobodě z dlouhodobého hlediska neskýtají potřebnou míru pravděpodobnosti, že se dosavadním výkonem trestu resocializoval natolik, že již nebude trestnou činností opakovat. Realita života na svobodě je jiná než ve výkonu trestu odnětí svobody, nepostačují pouze sliby a řádné chování v podmínkách výkonu trestu, či zajištěné bydlení popř. příslib zaměstnání. Svým dosavadním chováním na svobodě odsouzený neosvědčil, že by v realitě života na svobodě obstál bez toho, aniž by páchal trestnou činností. Není přiléhavá ani argumentace odsouzeného stran abstinence, neboť tato je v podmínkách výkonu trestu vynucená, když odsouzenému je znemožněn přístup k alkoholu na rozdíl od podmínek života mimo vězeňské zařízení.

25. I dle názoru krajského soudu odsouzený dlouhodobým způsobem chování na svobodě v realitě života neobstál, neboť v relativně krátkých časových intervalech opakuje trestnou činnost. Z tohoto úhlu pohledu pak nástroje pro pokračování resocializace, jež v sobě zahrnuje institut podmíněného propuštění, nejsou v současné chvíli v případě odsouzeného dostačující pro to, aby v potřebné míře eliminovaly riziko páchaní trestné činnosti v případě podmíněného propuštění. Osobní zájem odsouzeného na podmíněném propuštění musí v dané situaci ustoupit zájmu společnosti na ochraně před reálným rizikem z páchaní trestné činnosti a důsledky s tím spojenými.

26. Námitka odsouzeného, že okresní soud k jeho trestní minulosti přihlížet neměl, neboť v takovém případě postupoval v rozporu s rozhodnutími Ústavního soudu, je nedůvodná. Institut podmíněného propuštění představuje beneficium ve vztahu k pachatelům trestné činnosti, kteří mají snahu po nápravě, došlo k jejich resocializaci a s *vyšokou mírou pravděpodobnosti* od nich lze očekávat, že do budoucna již povedou řádný život a nebudou se trestné činnosti již více dopouštět. Smyslem tohoto institutu tedy je, aby odsouzeným, kteří vykonávají vzorně a příkladně uložený trest a mají snahu po nápravě, byla dána šance v průběhu zkušební doby podmíněného propuštění osvědčit, že v jejich případě došlo k naplnění účelu trestu před výkonem celé jeho výměry, a to jak pokud jde o aspekt výchovného, preventivního ale i represivního působení trestu. Soudy jsou tedy zároveň povinny hodnotit sklony odsouzeného k páchaní trestné činnosti, neboť účel uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody zahrnuje jak aspekt generální prevence, sledující výchovné působení trestu na ostatní členy společnosti, ale výrazně již i aspekt represivní, jehož smyslem je zabránění odsouzenému v páchaní další trestné činnosti, a který klade důraz na izolaci odsouzeného od zbytku společnosti po soudem určenou dobu tak, aby omezením osobní svobody odsouzeného byla společnost chráněna před jeho závadovým jednáním. Právě s ohledem na tuto skutečnost je dána povinnost soudu hodnotit sklony odsouzeného k páchaní trestné činnosti, a to z hlediska celkové trestněprávní narušenosti odsouzeného. Pokud soud rozhodující o žádosti o podmíněné propuštění činí prognózu o chování odsouzeného do budoucna, musí i v tomto směru zohlednit celkovou trestněprávní narušenost osobnosti odsouzeného. Takový závěr však nelze učinit pouze na základě hodnocení chování odsouzeného v aktuálním výkonu trestu odnětí svobody, neboť výkon trestu představuje pouze časově omezené údobí života odsouzeného, a je navíc vykonáván v prostředí specifickém a zcela odlišném od prostředí, v němž odsouzený sklony k páchaní trestné činnosti projevil, navíc odsouzený je na podmínky výkonu trestu odnětí svobody adaptován. Okresní soud, stejně jako soud krajský, závěry Ústavního soudu ČR respektují, pokud osobu odsouzeného aktuálně hodnotí z celkového hlediska trestněprávní narušenosti. Krajský soud k tomu dále odkazuje na nálezy Ústavního soudu např. sp. zn. I. ÚS 2531/16, IV. ÚS 2253/14, podle nichž "*zohlednění trestní minulosti*" *nepředstavuje porušení ústavní zásady ne bis in idem ve smyslu čl. 40 odst. 5 Listiny, neboť pro zodpovězení otázky, zda od stěžovatele lze očekávat, že v budoucnu povede řádný život, jsou tyto skutečnosti a jejich zhodnocení klíčové; obava z opětovného páchaní trestné činnosti, založená na dřívější zkušenosti, je tak pro soud logicky jedním ze ztěžejších hledisek posuzování důvodnosti žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu*

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Plhalová.

odnětí svobody. Při hodnocení sklonu odsouzeného k páčání trestné činnosti krajský soud odkazuje rovněž na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 715/04 či Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 1350/2013, podle nichž ... i když předchozí odsouzení nezakládá přítěžující okolnost recidivy ve smyslu § 42 písm. p) tr. zákoníku, musí soud hodnotit poměry a možnosti nápravy obviněného, jeho sklony k páčání trestné činnosti, vztah ke společenským hodnotám chráněným trestním zákoníkem, možnosti jeho nápravy nebo naopak míru rezistence vůči nápravě. Musí zkoumat i trestní minulost obviněného, zda předchozí odsouzení a brožby výkonem trestu jej neodradily od páčání trestné činnosti... Zablazení odsouzení anebo zákonná fikce, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, nebrání soudu, aby při hodnocení osoby pachatele přiblížil ke skutečnosti, že pachatel v minulosti spáchal trestné činy a z této skutečnosti vyvodil příslušné závěry, pokud jde o jeho sklony k páčání trestné činnosti určité povahy, jeho vztah k hodnotám chráněným trestním zákonem a prognózu jeho dalšího chování. Ve světle výše uvedených rozhodnutí je nutno konstatovat, že svým dosavadním způsobem života na svobodě odsouzený projevil neúctu ke společenským hodnotám chráněným trestním zákoníkem, míra jeho rezistence vůči nápravě se jeví jako vysoká, neboť vždy po určitém odsouzení v určitém intervalu trestnou činnost opakoval. Z toho je zjevné, že dosavadní výchovné působení na odsouzeného se míjelo účinkem, odsouzený na toto působení reaguje po určité době spácháním další trestné činnosti. Proto je na místě ještě užít výchovných prostředků v rámci výkonu trestu odnětí svobody, aby do budoucna bylo v maximální míře eliminováno riziko páčání trestné činnosti odsouzeným, když z napadeného usnesení nevyplývá, že by byla paušálně vyloučena možnost podmíněného propuštění jako dalšího navazujícího prostředku v procesu resocializace.

27. Krajský soud se tudíž ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně, že na straně odsouzeného nejsou splněny všechny podmínky umožňující podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody stanovené § 88 odst. 1 trestního zákoníku a to ani při užití instrumentů specifikovaných v ust. § 89 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, neboť kriminální narušení odsouzeného je takové, že uvedené instituty v současné chvíli neskýtají dostatečnou záruku pro to, aby mohl být odsouzený z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn. Na odsouzeného je nutno k jeho zdárné resocializaci ještě působit trestem odnětí svobody, proto krajský soud podanou stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu.
28. Byť soud prvního stupně formálně nerozhodl o nabídce záruky [REDAKCE] za další chování odsouzeného, ztotožňuje se krajský soud s hodnocením této osoby ze strany soudu prvního stupně, proto nebyla důvodně nabídka záruky této osoby přijata, neboť není natolik důvěryhodnou, aby měla na odsouzeného tak zásadní vliv vedoucí k tomu, že se odsouzený již trestné činnosti vyvaruje. Pouze kvůli formální vadě spočívající v absenci negativního výroku o nepřijetí nabídnuté záruky nepovažoval krajský soud za nutné do výroku napadeného usnesení zasahovat, když obsahově považuje daný výrok za správný.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** žádný další řádný opravný prostředek přípustný.

Liberec 04.12.2018

Mgr. František Jahůdka v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Píhalová.